

Publicerad 2007-10-24 01:48 av Almagrundet

1.0

Arbor infelix

Han tecknar trädkronor på vattenytan
med en skärva från en leksaksspegel
under nästan ett halvt sekel

Även vindarna vid gölen
tvekar vid närmandet av den böjda gestalten

De torra löven över kalhyggena har slutat
viska om ett förvägrat örhänge

En brinnande tvärbalk och ett spjut av is
möts i två sammanväxta hjärtan
innan de slutligen slits ifrån varandra;

ett på väg in i mörkrets ovetskap
det andra kvar i ljusets skrikande

[Tiden förstör allt]

Hon som aldrig talar om sand
låter ett skratt förlösa källans tvekan;

Syns inte spirande skuggor av trädfigurar
lägga sig över ett barns trasiga kammare?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Almagrundet med Poeter.se id #4922 innehar upphovsrätten